

Inger Støjbergs tale ved Danmarksdemokraternes landsmøde

Taler

Inger Støjberg
Formand for
Danmarksdemokraterne

Dato

11. november 2023

Sted

Aalborg Kongrescenter

Kære medlemmer. Kære venner. Kære gæster. Kære alle, der følger med live på Facebook. Hjertelig velkommen til Danmarksdemokraternes første landsmøde!

I dag skriver vi igen danmarkshistorie, og der er ingen, jeg hellere vil skrive den med end jer! I dag er det 506 dage, siden partiet blev stiftet på Hvidsten Kro. Dengang var vi kun Pernille og Lisbeth Roth, grafikeren Jakob Kjerumgaard, studentermedhjælperen Dianna Pedersen på deltid og et par roll ups, der skulle få vores stiftende pressemøde til trods alt at ligne noget fra et rigtigt parti.

Og nå ja, Ludvig var selvfølgelig også med.

Men kære venner. Nu er vi et rigtigt parti! Med 14 mandater i Folketinget, 27 byrådsmedlemmer rundt omkring i hele Danmark, lokale partiorganisationer, der skyder op, en ungdomsorganisation, et partiprogram. Og en fantastisk spidskandidat til det kommende Europaparlamentsvalg, som vi skal se på scenen senere i dag.

Og i går rundede vi mere end 5.000 venner og medlemmer af partiet.

Det havde jeg ærligt talt ikke turde drømme om den dag, da jeg satte mig i bilen og kørte til Hvidsten Kro den 23. juni for omkring halvandet år siden. Tusind, tusind tak til jer alle sammen!

***** Som I ved, så havde jeg lidt rigelig god tid hjemme i Hadsund i foråret 2022, da jeg sad med en lidt klodset ankelkæde for at have gået for langt for at beskytte pigerne i barnebrudssagen.

Jeg var blevet presset ud af mit gamle parti, jeg var blevet smidt ud af Folketinget, og jeg overvejede, hvad fremtiden skulle bringe. Skulle jeg fortsætte i politik? Skulle jeg måske vende tilbage til at arbejde med journalistik, som jeg gjorde, før jeg gik ind i politik? Eller skulle jeg med omkring 40 års forsinkelse lytte til min mor, der i sin tid rådede mig til at blive enten frisør eller sygeplejerske.

Dem er der nemlig altid brug for, som hun sagde.

Men som jeg sad derhjemme i Hadsund, stod det mere og mere klart for mig, at der var både brug for og plads til vores parti, Danmarksdemokraterne.

For når jeg kiggede på Christiansborg sådan lidt på afstand, så blev det tydeligt for mig, at mange af politikerne på Christiansborg nærmest lever i en parallel

virkelighed, hvor de ting, de går op i, er helt anderledes end de ting, helt almindelige danskere går op i.

Jeg tror i hvert fald ikke, at der er ret mange helt almindelige mennesker, der har gået og tænkt, at vi havde et akut behov for at få optalt antallet af mænd og damer på kunstværkerne på Christiansborg for at se, hvordan det så ud med ligestillingen i 1915, sådan som Ida Auken fra Socialdemokratiet brugte meget tid og energi på tidligere på året.

Jeg oplever et Danmark, hvor forbindelseslinjerne er blevet svækket i de senere år. Mellem Christiansborg og befolkningen.

Mellem eliten og almindelige mennesker. Mellem land og by.

Det handler dybest set om ulighed. Ulighed i alt fra adgangen til uddannelse, jobmuligheder, ordentlige sundhedstilbud, offentlig transport og sågar muligheden for at kunne låne til et helt, almindeligt hus.

Men det handler også om, at eliten i salonerne i København simpelthen er tunet ind på en anden mental frekvens, hvor det betyder mere, hvad der står i lederen i New York Times, end hvad der sker i Nørre Nebel. Jeg har altid haft det lige omvendt.

I Danmarksdemokraterne, der tager vi helt almindelige dagligdags problemer alvorligt. Vi er optaget af rigtige menneskers rigtige problemer. Vi er partiet for folk, som vi er flest.

Der er ved den søde grød mange på Christiansborg, der taler om, at Danmark skal hænge sammen. At forskellene ikke må blive for store. At det ikke må være postnummeret, der afgør din velfærd og dine chancer i livet. Men ærligt talt. Det bliver mest ved de fine ord. For der er igen og igen og igen blevet truffet beslutninger, der trækker Danmark endnu mere skævt.

Siden folketingsvalget for et år siden har man vedtaget en vejafgift på lastbiler, der vil gøre det dyrere at være dansker, og som primært vil ramme i landdistrikterne. Ifølge regeringens egne tal vil hver tiende lastbil blive parkeret permanent i garagen. Og mens afgiften koster Syddjylland knap 800 millioner kroner, så koster den kun København 88 millioner kroner.

Lige før sommer lavede man en postaftale, der gør op med princippet om, at udbringning af post skal koste det samme og være på samme vilkår, uanset hvor man bor i landet. Bor man for enden af en grusvej, så kan man fremover risikere både dyrere og dårligere postbetjening.

Regeringen har også droppet udflytningen af en række velfærdsuddannelser. I Rebild – ikke så langt herfra – havde man sågar fundet lokalerne til den nye pædagoguddannelse. Men der blev ikke nogen indflytterfest, for regeringen besluttede uden videre at skrinlægge udflytningen. Så nu står de tilbage i Rebild med en lang næse.

Senest har regeringen så varslet, at afgiften på diesel skal stige. Det kommer endnu engang til at gå ud over alle os helt almindelige mennesker, der bor uden for de store byer, og hvor der stadig er for langt mellem lade-standerne til en elbil. Alle os, der er afhængige af en eller to biler for at få familielivet og hverdagen til at hænge sammen.

Jeg så forleden på Instagram, at landdistriktsministeren vil tage på turné rundt i landet og få gode ideer til at udvikle landdistrikterne. Jeg har én ide, hun kan få helt gratis: Stop med at opfinde nye skatter og afgifter, der gør det sværere og dyrere at bo, leve og arbejde i hele Danmark! Det er faktisk ikke så svært.

Danmarksdemokraterne er det eneste parti, der tager livet i vores landdistrikter alvorligt. Når vi skal tage stilling til lovforslag i Folketinget, så stiller vi altid det samme spørgsmål: Bidrager det her forslag til, at Danmark hænger sammen? Eller trækker det i den forkerte retning? Og sagen er bare den, at hvis man ikke er vaks ved havelågen, så skrider tingene i den forkerte retning.

Nogle af jer kan sikkert huske udflytningen af statslige arbejdspladser, som den tidligere borgerlige regering gennemførte i valgperioden fra 2015. Sikke da et spektakel. Men ved I hvad? Siden 2015 er der blevet etableret 10.000 nye statslige arbejdspladser i hovedstaden. Og det viser bare, at det er med centralisering, som det er med ukrudt i haven. Det kommer helt af sig selv, hvis man vender ryggen til et øjeblik.

Det er også derfor, at vi har foreslået at udflytte 10.000 statslige arbejdspladser fra hovedstaden i de kommende år. Det er sådan noget, man i hjørnekontorerne på hovedstadsmedierne siger er helt umuligt. I deres verden kan man tilsyneladende ikke fungere som ansat i staten, hvis man er mere end 15 kilometer fra Rådhuspladsen. Men selvfølgelig kan man det, og der er fine erfaringer med de udflytninger, der allerede har fundet sted. Derfor skal vi videre ad den vej.

Som jeg sagde før, så drager landdistriktsministeren nu på turné for at få ideer. Og det er da prisværdigt nok. Men hun kunne spare lidt på dieselen i ministerbilen, hvis hun bare gik ind på Danmarksdemokraterne.dk, hvor vi har masser af gode forslag liggende til at få Danmark til at hænge bedre sammen. Vi har for eksempel foreslået en pulje på 150 millioner kroner til at forhindre skolelukninger i de små landsbysamfund.

Vi har også foreslået, at lokalsamfundene får en større del af gevinsten, når der bliver udbygget vedvarende energi i landdistrikterne – og det er jo altså primært der, det sker.

I hovedstaden er man meget glad for at tale om klima, men det er ikke just fordi hovedstadskommunerne står i kø for at opføre vindmøller og solcelleanlæg. Der trækker vi igen læsset i landdistrikterne, og så er det kun rimeligt, at dem, der er generet, også høster en del af den økonomiske gevinst.

Vi har foreslået at sænke skatten for dem, der vil overdrage familievirksomheden til næste generation. Den type virksomheder tegner sig for tre fjerdedele af de private arbejdspladser uden for de større byer.

Vi har også foreslået at sætte penge af til at bevare det særlige tilskud til gymnasier i yderområderne, som regeringen foreslår at fjerne og meget, meget mere. Det handler om politisk vilje, hvis vi vil have et Danmark, der hænger sammen. Den vilje har vi i Danmarksdemokraterne!

*****Man kan ikke tale om et Danmark, der skal hænge sammen uden at tale om den CO2-afgift, der er som en kniv mod struben på dansk landbrug i denne tid.

Som I ved, så er jeg selv opvokset på en gård i Salling nord for Skive. En kvæggård drevet af min far og mor, indtil de overdrog den til min storebror, der driver den i dag. Jeg ved, hvad landbruget betyder for de mennesker, der arbejder med jorden og dyrene.

Men jeg ved i den grad også, hvad landbruget betyder for livet på en egn. Der er 120.000 mennesker i Danmark, hvis job er knyttet til landbruget. Og de arbejdspladser finder man først og fremmest i vores landdistrikter.

Derfor er en CO2-afgift på landbruget ikke kun et angreb på vores landmænd. Det er også et angreb på livet i landdistrikterne. For hvis landbrugene må dreje

nøglen om på grund af CO2-afgift, så går det også ud over smeden, tømreren og den lokale købmand. Så rammer det den lille, lokale folkeskole. Og når først den er lukket, så er det ofte helt umuligt at tiltrække nye beboere til de mindre byer.

Danmark er et landbrugsland. Og vi er oven i købet et af de mest klimaeffektive landbrugslande i verden. Derfor kommer man ikke til at gøre noget som helst godt for klimaet ved at lægge en særskat på dansk landbrug.

Tværtimod gør man bare danske landmænd mindre konkurrencedygtige over for deres konkurrenter i udlandet.

Jeg kan ikke se formålet med at gøre dansk kød, brød og mælk dyrere. Jeg har heller ikke et brændende ønske om at få mere polsk kød i køledisken på bekostning af dansk.

For mig er nationalisme ikke et skældsord. Tværtimod. Men der er én type nationalisme, som jeg synes er forkert. Det er klimanationalisme.

Det er den slags klimapolitik, hvor man går mere op i at pudse sin glorie end i at føre en klimapolitik, der reelt gør verdens udledning af CO2 mindre. Hvis vi går enegang i EU og indfører en CO2-afgift på landbruget, så flytter vi bare produktionen til andre lande. For danskerne holder jo ikke op med at spise kød eller drikke mælk, fordi Venstre og de øvrige regeringspartier synes, danske

landmænd skal påtvinges en tårnhøj afgift.

Der findes kun ét andet land i verden, der har planer om at indføre en CO₂-afgift på landbruget. Det er New Zealand. De har foreløbig udskudt indførelsen af den til udgangen af 2025, fordi den er enormt bøvlet at indføre i praksis.

Desuden har den regering, der har besluttet afgiften, lige tabt valget. Det skulle mindst et parti i den danske regering måske tænke lidt over ...

Der er mange gode argumenter imod en CO₂-afgift på landbruget. Den flytter blot CO₂-udledningen et andet sted hen i verden, den gør danske varer dyrere sammenlignet med udenlandske, og der er allerede en masse arbejde i gang i landbruget for at nedbringe klimabelastningen.

Men det vigtigste argument imod afgiften er det massive tab af arbejdspladser, som afgiften vil betyde i vores landdistrikter. Tal fra Landbrug & Fødevarer viser for eksempel, at en CO₂-afgift vil koste op mod 1.400 arbejdspladser alene i Ringkøbing-Skjern Kommune.

Derfor vil jeg gerne i dag komme med en meget klar opfordring til Venstres kommende formand Troels Lund Poulsen.

Da Mette Frederiksen før sommerferien var på vej til et nyt job i NATO, da åbnede både Venstre og Moderaterne for en form for genforhandling af regeringsgrundlaget.

Kære Troels, du har nu en unik mulighed for i forbindelse med lederskiftet i Venstre at kræve en genforhandling af regeringsgrundlaget. Jeg mener kun, at det vil være helt naturligt, hvis Venstre benytter lejligheden til at imødekomme den meget, meget store bekymring, der er i hele landbruget, i Venstres bagland og i landdistrikterne omkring den kommende CO2-afgift på landbruget.

Jeg så selvfølgelig allerhelst, at man tog CO2-afgiften helt af bordet. Danmarksdemokraterne kommer aldrig nogensinde til at støtte indførelsen af CO2-afgift. Men når Venstre insisterer på, at den skal indføres, så bør Venstre som et minimum kræve at få en garanti skrevet ind i regeringsgrundlaget om, at en CO2-afgift på dansk landbrug ikke må koste arbejdspladser i landdistrikterne.

Så sent som i denne uge har vi fået syn for, at regeringsgrundlaget sagtens kan justeres, når det kommer til regeringens planer om at afskaffe seniorpensionen. Så når Socialdemokratiet bare kan insistere på at ændre på planerne i regeringsgrundlaget, så kan Venstre vel også? Det bør Venstre gøre nu. Alt andet vil være fortsat at holde en pistol for panden på vores landdistrikter.

Jeg er utrolig stolt over, at vi senere i dag kan byde velkommen til formand for

Landbrug & Fødevarer, Søren Søndergaard her på scenen, hvor han vil give sit perspektiv på de udfordringer dansk landbrug står midt i. Derfor vil jeg nu her blot nøjes med at sige:

Danmarksdemokraterne vil aldrig vende landbruget ryggen!

Danmarksdemokraterne vil heller aldrig vende ryggen til forsvaret af de danske værdier. Tænk, at vi lever i et land, hvor man kan få en fængselsdom for at bekæmpe barnebrude, mens der er folk i gaderne, der demonstrerer i sympati med den usle terrororganisation Hamas.

Danmark har i alt, alt for mange år ført en alt for lempelig udlændingepolitik, hvor i hundredtusindvis af indvandrere fra Mellemøsten og Afrika er kommet hertil.

De har for en alt for stor dels vedkommende ikke vist nogen vilje til at integrere sig. Problemerne ser vi med bandekrig i gaderne, ghettodannelser i vores større byer og titusindvis af indvandrere på overførselsindkomst.

Oven i det kommer så det, som jeg synes er det allermest bekymrende ved den helt fejlslagne integrationspolitik, der er blevet ført i det her land: At alt for mange indvandrere simpelthen ikke har taget vores frihedsværdier til sig. Det kan godt være, at adressen pt. hedder Gellerupparken, men mentalt befinder man sig i Gaza.

Jeg bliver så rasende, når man ser folk i gaderne med palæstinensiske flag, der hylder det største massebord på jøder siden 2. Verdenskrig. Det er så skammeligt, at man har taget hjemlandets konflikt med til Danmark. Og det er så ufatteligt trist, at danske jøder ikke kan færdes trygt på gaden i Danmark.

Det har aldrig været nogen hemmelighed, at hadet til jøder er en indgroet og helt naturlig del af mange muslimske miljøer, der altid har kunnet samle sig om at hade Israel.

Og det har været velkendt i mange år, at jøder hører til blandt de allermest udsatte for hadforbrydelser og terrortrusler, og at det er klogt at skjule sin kalot, når man færdes på for eksempel Nørrebro i København.

Alligevel har mange slået det hen som lidt harmløs retorik. Måske som en lidt eksotisk måde at udtrykke sig på. Men det er det ikke.

Mandag den 9. oktober stod jeg selv på Israels Plads i København. Det var kun to dage efter massakren. Flere af deltagerne ventede stadig på livstegn fra deres kære i Israel. Rædslen og frygten stod malet i ansigtet af mange af deltagerne ved den stille højtidelighed.

Derfor var det hjerteskrærende, da de sidste ord, der lød fra arrangørernes side på Israels Plads var, at vi alle skulle pakke vores israelske flag og jødiske symboler væk og forlade stedet uden at forlade det i større grupper. Risikoen for overfald var for stor, og det var for farligt at vise sin religiøsitet og sympati.

Næsten ubærligt var det få dage efter ved højtideligheden i synagogen i Krystalgade i København.

En ung jødisk studerende kom hen og talte med mig. Midt i samtalen sagde hun: ”Jeg ved ikke, hvordan jeg skal komme hjem herfra. Jeg er bange for at cykle hjem. Hvad hvis nogen følger efter mig”.

Tænk, at danske jøder – og desværre med rette – føler sig bange i Danmark i 2023.

Det er på tide, at vi endegyldigt slipper naiviteten. Og tror på den sandhed, som ondskaben den 7. oktober igen viste os.

For Israels skyld. For de danske jøders skyld. Og for Danmarks skyld. Hvis vi bliver ved med at tro på, at islamisterne ikke er en fjende mod hverken Israel eller os selv, så taber vi.

Store flokke af migranter, som Vesten letsindigt har huset i misforstået godhed, mødes i europæiske storbyer med vajende palæstinensiske flag og antisemitiske kampråb.

De har pegefingern vendt mod offeret, og kommer med verdensfjerne belæringer af et land, der er blevet angrebet af ondskaben selv.

Man kan ikke forhandle med ondskab. Der er ikke noget kompromis med en terrororganisation, der ønsker at udslette Israel.

Der er kun død eller overlevelse.

I kampen mellem en terrororganisation og et demokratisk land kan man ikke være neutral. Lad os her fra landsmødet sende vores varmeste opbakning til Israel, de danske jøder og hele det jødiske folk.

Vi skal altid stå fast, når friheden er under angreb. Det gælder også i vores støtte til Ukraine. Et fredeligt, demokratisk land er under angreb fra Putin. Mørke skyer er igen trukket ind over Europa. Jeg har selv besøgt Ukraine tidligere i år og set resultatet af Putins brutale krig. Derfor er jeg også stolt over, at Danmark yder så store bidrag til Ukraine, som vi gør. Vi kan ikke lade ukrainerne stå alene, for hvis Putin får held med sit forehavende i Ukraine, så vil det kun give ham endnu mere blod på tanden.

Derfor skal vi også i de kommende år være parate til at sende både penge og våben til ukrainerne. Ikke kun for deres skyld, men bestemt også for vores egen sikkerheds skyld.

Frihedsværdierne skal vi ikke kun kæmpe for ude i verden. Vi skal også stå fast på dem herhjemme.

Derfor er det også helt forkert, at regeringen har bøjet sig for presset fra mullaherne i Mellemøsten og nu med deres koranlov vil forbyde bestemte former for kritik af Islam.

Det er et knæfald for de mørkeste kræfter i denne verden, og det er fuldstændig naivt at tro, at man nogensinde vil kunne stille de ekstreme islamister tilfredse. Der vil kun komme nye særkrav, og det skal vi aldrig nogensinde bøje os for.

I en tid hvor vores integrationsproblemer er så massive, som de er, så er det helt afgørende, at vi ikke gør problemerne værre. Det er ligesom med førstehjælp. Det første skridt er at standse ulykken. Derfor undrede det mig noget, da jeg for nylig læste i avisen, at Lars Løkke Rasmussen fra Moderaterne var åben over for at hente 50.000 afrikanere til Danmark. Skulle vi måske ikke prøve at starte med at få nogle af dem i arbejde, der allerede er her, før vi begynder at importere flere?

På samme måde synes jeg også, at regeringen skulle stoppe med at chartre fly for at hente terrorympatiserende kvinder og deres børn fra Syrien til Danmark. De har vendt Danmark ryggen ved at tilslutte sig en brutal terrororganisation. Selvfølgelig skal de ikke til Danmark!

Vi skal passe på Danmark. Og det betyder selvfølgelig også, at vi skal have styr på vores grænse. Det er helt uforståeligt for mig, at regeringen i en tid, hvor vi ser det største pres på Europas ydre grænse siden flygtningekrisen, har besluttet sig for at lempe grænsekontrollen. Vi skal have permanent grænsekontrol. Så længe der ikke er styr på EU's ydre grænser, så skal vi selvfølgelig gøre alt, hvad vi kan selv for at have styr på, hvem der kommer hertil. Det er sund fornuft.

****Det er ikke nogen hemmelighed, at jeg for præcis to år siden sad i Rigsretten på grund af barnebrudssagen. Det gjorde jeg, fordi jeg i 2016 greb ind, så snart jeg fik at vide, at der var barnebrude på danske asylcentre.

Det kan godt være, at jeg skulle leve med, at jeg mistede min plads i Folketinget, blev frataget alle titler og fik 60 dages ubetinget fængsel. Men det ændrer ikke på, at når piger er i risiko for at blive udsat for overgreb, så har man en moralsk og etisk forpligtigelse til at gribe ind. Det gjorde jeg, og det fortryder jeg ikke.

Jeg fik 60 dages fængsel. Det dør man ikke af, som I kan se. Men piger, der med tvang bliver gift med ældre mænd, kan ende med at leve i et kulturelt fængsel

resten af deres dage. Det kan vi ikke tillade. Derfor fortryder jeg ikke, at jeg greb ind, og jeg vil gerne takke hver og én som bakkede mig op. Tak!

I sidste weekend kunne Berlingske så afsløre, at omfanget af barnebrude i Danmark er langt større end tidligere antaget. Mere end 1.200 piger med ikke-vestlig baggrund er blevet gift med en ældre mand via kongebrev. Man har med andre ord helt op til mit indgreb med statslig velsignelse udstedt kongebreve og dermed tvunget piger – nogle af dem under 15 år – ind i ægteskaber.

Det er et svigt, der er så stort, at det er ubegribeligt. Tænk, at statslige embedsmænd har vendt det blinde øje til.

Der er i sandhed brug for en barnebrudskommission.

Danmarksdemokraterne kommer til at kæmpe for, at pigerne får en undskyldning, og at de, der har ansvaret for, at mere end 1.200 piger er giftet bort som barnebrude i Danmark, bliver stillet til ansvar.

Da vi gik til folketingsvalg for lidt over et år siden, var det med ét ultimativt krav: Vi ville have en blå statsminister.

Jeg har ingen tillid til Mette Frederiksens måde at lede Danmark på.

Minksagen, slettede SMSer, ”lev med det”. Der tegner sig et mønster af hendes og Barbara Bertelsens parløb, der langt fra er kønt.

Senest har man i FE-sagen trukket hædersmanden Claus Hjort Frederiksen gennem sølet i årevis. Jeg kender Claus. Han er ikke nogen landsforræder. Han har altid kæmpet for Danmark, og behandlingen af ham, Lars Findsen og FE-sagen i det hele taget er en historisk skandale.

Derfor skal vi have en tilbundsgående undersøgelse af det forløb. Der er ingen ved deres fulde fem, der tror på, at man tiltaler en tidligere minister og oppositionspolitiker og totalovervåger en efterretningschef, uden at Mette og Barbara har været inde over.

***** Vi skal af med Mette Frederiksen som statsminister. Vi tror på, at det vil være bedst for Danmark med en borgerlig mand eller kvinde i Statsministeriet. Jeg er aldrig vågnet op en eneste morgen med drømmen om at leve i et socialdemokratisk tusindårsrige. Jeg er borgerlig helt ind i knoglerne, og jeg mener ikke, at man nogensinde som borgerligt parti skal stille sig tilfreds med at spille tredjeviolin i en socialdemokratisk regering.

Hvis vi skal have styr på udlændingepolitikken, holde skatterne i ro, sikre at børnene lærer noget i skolen, passe på vores kristne kulturarv og sikre en hård og konsekvent retspolitik, så tror jeg på, at det bedst sker med 90 blå mandater og en blå regering.

Derfor håber og tror jeg også på, at SVM-regeringen vil blive en historisk parentes, som man vil se tilbage på med samme forundring, som man har gjort på SV-regeringen i 70'erne.

I mellemtiden vil vi byde os konstruktivt til. Samarbejde med regeringen, hvor vi kan. Og være i klar opposition, når regeringen trækker i den forkerte retning, som den gør med CO2-afgiften, vejafgiften, postaftalen og annulleringen af udflytningen af velfærdsuddannelserne.

Men min appel er også, at alle, der kalder sig borgerlige, lægger sig i selen for at få 90 blå mandater og næste gang går til valg på at få et blåt flertal og en ægte, borgerlig regering. Så lover jeg til gengæld, at vi nok skal tage pænt imod enhver, der har været på vildspor.

**** Kære landsmøde. Da jeg i forsommeren sidste år gik og tænkte de første tanker om Danmarksdemokraterne, der var vi kun en drøm. Jeg husker en god bekendt, der inderligt advarede mig imod at stifte et nyt parti, fordi det bare ville betyde stemmespild for blå blok.

Men vi fik indsamlet underskrifterne til at stille op på rekordtid. Vi fik samlet et felt med dygtige folketingskandidater, der vovede springet ud i usikkerheden.

Og siden er der kommet så mange gode folk til. Både i kommunalbestyrelserne og i vores organisation. Og nå ja, vi kom da trods alt så godt og vel over spærregrænsen.

Jeg vil gerne sige en helt særlig tak til Pernille og Lisbeth Roth, der var de allerførste ombord i Danmarksdemokraterne, og som satte deres underskrift på vores stiftelsesdokument.

Siden stiftelsen på Hvidsten Kro er der blevet sagt meget om vores parti. Jydeparti. Protestparti. Soloprojekt.

Ved I hvad? Det hele er noget sludder.

Nu betragter jeg ikke jyde som et skældsord. Tværtimod. Men er man et jydeparti, når man fik 35 procent af sine stemmer til folketingsvalget uden for Jylland? Det er man ikke i min bog, og jeg møder danmarksdemokrater alle steder i landet, når jeg kommer rundt.

Er man et protestparti, når man har indgået et historisk forsvarsforlig, en kontanthjælpsaftale, en uddannelsesreform, inflationspakker, bandepakke og en psykiatriaftale med regeringen? Så sent som i sidste uge lavede vi en aftale med regeringen om forskningsreserven, der blandt andet giver landbruget bedre forudsætninger for den grønne omstilling. Det er der ikke meget protestparti over.

Er man et soloprojekt, når vi i dag er samlet 700 mennesker og stille og roligt vinder frem i hele landet med medlemmer og folk i kommunalbestyrelser?

Vel er man da ej. Og derfor vil jeg gerne sige til alle kommentatorerne. I kan ligeså godt vænne jer til Danmarksdemokraterne. Vi er kommet for at blive.

For vi tror på, at Danmark har brug for et borgerligt parti, der kæmper for sund fornuft og et Danmark, hvor man kan bo, leve og arbejde i hele landet.

Vi tror på, at danskerne værdsætter et gammeldags parti, hvor det, vi siger før et valg, også gælder efter et valg, og hvor duften af læderet i ministerbilerne ikke får os til at gå på kompromis med vores principper.

Og først og fremmest tror vi på, at danskerne ønsker et parti, der kæmper for et

Danmark, hvor vi siger nej tak til barnebrude og tager kampen for, at Danmark og vores værdier også består om både 50 og 100 år.

Jeg vil gerne bede alle folketingsmedlemmer, folketingskandidater, kommunalbestyrelsesmedlemmer, regionsrådsmedlemmer og vores spidskandidat til europaparlamentsvalget om at komme her op på scenen.

Og jeg vil gerne bede jer her i salen om at give en hånd til alle dem, der til daglig kæmper for vores politik rundt omkring i landet.

Tak for ordet og giv dem en kæmpe hånd!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Beretningstale, Danmarksdemokraterne

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inger-stojbergs-tale-ved-danmarksdemokraternes-landsmode>